

11: You might be infected

Dag 22: Van Ninchilnik (AK) naar Seward (AK)

227 mijlen vandaag / 10602 km in totaal / 6841 stappen vandaag

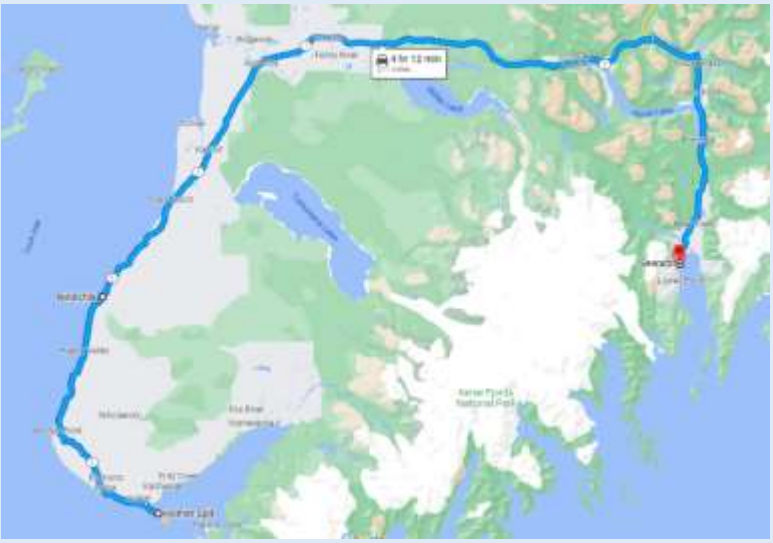

Wauw, we zijn vandaag alweer 3 volle weken op avontuur! Wat vliegt de tijd als je zoveel prachtige dingen kan zien, zoveel toffe zaken kan meemaken! Een paar minuten voor 08u00 word ik wakker en zet ik het alarm dat binnen enkele minuten zou afgaan, af. Misschien 1 keer wakker geweest deze nacht, en dan nog maar half? Feit is dat ik een fijne nachtrust achter de rug heb, net als m'n ventje, dat ook juist ontwaakt is. Nog effe snoezelen, dan vlug m'n kleren in en naar de wasruimte om de droogkast leeg te maken. Alles is weer proper en droog, en da's een geruststellende gedachte met onze komende hikes op het programma. Wél moet ik eraan denken om onze wandelbroeken met waterafwerend product te behandelen eens we terug thuis in België zijn.

We twijfelen even wat we eerst gaan doen: ontbijt klaarmaken of douchen? De jongens zijn ook al in 't land der wakkeren, dus Hoesy en ik besluiten ons te gaan wassen, zodat ik de fruitsla kan bereiden als de 2 apen aan 't douchen zijn. Terwijl we op hen aan 't wachten zijn, kan Hoesy nog een videogesprek met Jan afwerken, en contacteer ik m'n ouders via WhatsApp. Die zijn echter net aan de avondafwas bezig; geen nood, straks bel ik terug. Een rustig ontbijt met een deugddoende mok koffie en dan over tot enkele belangrijke zaken die dienen te gebeuren nu we verbinding hebben. Samen met Seighin regel ik de betaling en instelling van de doorlopende opdracht voor zijn kot, en zend ik vervolgens het bewijs naar Ciaran, zodat hij de sleutels in ontvangst kan gaan nemen. Dan via Hallmark een aantal kaartjes verzenden;

misschien had ik beter niet mijn laptop gebruikt, want zolang die werkt, kunnen we de stroomtoevoer niet ontkoppelen (batterijloos, remember?).

Loic is lichtjes geagiteerd dat het zolang duurt, en ook Hoesy vindt het niet fijn dat we zo laat op de ochtend vertrekken. Terwijl de mannen de dump/reloadactiviteiten voor hun rekening nemen, ga ik de was- en droogbeurt betalen. Er is echter niemand in het chaletje vooraan aanwezig; het zal dus via kredietkaart moeten gaan. Dan maar effe van de gelegenheid profiteren om met mama en papa een klapke te doen: ze zijn blij om een teken van leven te krijgen.

Rond de middag zetten we dan toch koers naar het 36 mijl verder gelegen Homer, het eindpunt van Sterling Highway. Na een korte stop aan een uitzichtpunt over de baai en de bergen/vulkanen in de verte – de plek is netjes onderhouden en er zijn tal van mooi aangelegde bloemenperkjes – arriveren we rond 13u00 op onze bestemming. 't Is te

zeggen; we ronden Homer Bluff via Skyline Drive om een prachtig uitzicht over Homer Spit en Kachemak Bay te krijgen.

Dan rijden we naar het stadje Homer en volgen we verder de Sterling Highway tot aan het uiterste puntje: Homer Spit. Dit is een nauwe grindlandtong van 4,5 mijl lang 'jutting-out into the bay'. Alhoewel het overtrokken en grijs is, hebben we toch een mooi uitzicht op de baai langs weerskanten van de weg. Er zijn verschillend RV-parken, winkeltjes, restaurants en een saloon, en een haventje voor kleine boten. Homer Spit is de thuishaven voor de Alaska State ferry en U.S. Coast Guard schepen. Iets verder op het water zien we regelmatig vrachtschepen voorbij varen.

Helemaal op het puntje van de baan ligt Land's End waar we een plaatsje vinden op de parking vlak aan het water. Een luidruchtig koor van zeemeeuwen op de afgesloten wandelpier heet ons welkom. We verkennen even het iets lager gelegen kiezelstrandje, waar een aantal mensen staan te vissen. De 3 mannen amuseren zich met de platte keien op het wateroppervlak te laten ketsen. Dan kruipen we ons huis op wielen in om onze bokes op te eten, met het zicht op de baai. Plots ontwaart Hoesy niet ver van het strand iets wat op een vin lijkt: een beluga? Veel zien we niet, alleen af en toe die vorm die tussen de golfjes opduikt. Mij lijkt het sterk dat de witte walvis zo dicht bij het land zou zwemmen, maar het kan natuurlijk altijd. Het dier verplaatst zich van hier naar daar en blijft speels voor de kust hangen, in de nabijheid van de vissers. Als een 2de beestje opduikt, zien we dat het otters zijn: die zijn uit op een gratis maaltje!

11: You might be infected

Het is 14u45 als we in omgekeerde richting vertrekken, terug landinwaarts. Als ik het grijze landschap zie voorbijflitsen, turend naar mogelijke arenden die hier ook talrijk aanwezig zouden zijn, maak ik me nogmaals de bedenking dat ik hier nooit zou willen wonen: te grauw, te mistroostig, te afgelegen. We polsen enkele malen bij de zonen of ze zin hebben in een McFlurry van de McDonald's in Homer, maar ze vinden het 'nog te vroeg'. OK, ze hebben hun kans gehad: ik stel de Starbucks als tussenstop in! Die bevindt zich in de Safeway supermarkt, maar is vervroegd gesloten wegens 'gebrek aan personeel'. Dan maar enkele zaken die we dringend nodig hebben – water, confituur, platte kaas – inslaan. Terwijl Loic onze boodschappen naar de RV draagt, ga ik nog snel in de afzonderlijke afdeling een flesje wijn kopen: pech, ook deze sectie is gesloten!

Tijdens onze rit is het ook duidelijk dat het zomerseizoen echt wel op z'n einde loopt: vele toeristische attracties zoals charters voor boottochten en shops zijn al gesloten. De lokale bevolking bereidt zich stilletjesaan voor op de winter, de koude en donkere tijd. Ook frappant zijn de vele Russische namen, onmiskenbaar een herinnering aan de tijd dat Alaska tot Rusland behoorde. Er zouden volgens 'The Milepost' nog enkele typische Russisch-orthodoxe kerkjes in het gebied zijn, evenals een paar buurten waar er nog op de traditioneel Russische manier geleefd wordt en het Russisch zelfs de hoofdtaal is.

11: You might be infected

Een 10-tal minuutjes voordat we de 'grote' stad Soldotna – 57.000 inwoners! – binnenrijden, krijg ik van Loic een GSM met een wegaanduiding naar de McDonald's aldaar in m'n handen gedrukt: hint hint! Het treft dat deze fastfoodzaak echt vlakbij een Safeway supermarkt mét Starbucks ligt! Terwijl ik snel in de alcoholafdeling – ook hier apart van de winkel en met verplichte identiteitscontrole – een flesje Pinot Gris aanschaf, gaan de jongens een McFlurry halen. Als ik genietend van m'n 'Apple Crisp Oatmeal Macchiato' terug in de camper stap, vertelt Hoesy dat we naar de DQ rijden, want het ijs was op in de McDo. Nog even wachten totdat de jongens met hun bestelling naar buiten komen, en dan rijden we weer voort: het is iets na vijven.

Een uurtje later komen we aan de wegenwerken die we op de heenweg ook al gepasseerd zijn. Hier stromen Kenai en Russian River, waar er volgens de vriendelijke man op de parking van het restaurant een paar dagen geleden, wel een kans is om beren te spotten. Juist achter de opgebroken baan kunnen we parkeren op een kleine strook met toegang tot de rivier. Alhoewel… toegang is een groot woord: we moeten ons op een klein modderig padje met behoorlijk wat plassen doorheen het struikgewas begeven om aan de oever te geraken. De kleur van het water is ijsblauw; we staan er een poosje naar te turen, maar buiten 2 personen in een roeibootje ontwaren we geen levend wezen. Veel geluk qua wildlife en natuurfenomenen hebben we nog niet gehad tot hiertoe, of, zoals de jongens zeggen: "Alles wat met een 'b' begint, blijft uit onze buurt." Ze hebben het dan specifiek over 'bears, bald eagles, belugas en 'Borry' ☺ Nog een geluk dat bergen en gletsjers niet met een 'b' starten in het Engels!

Het volgende stuk van de rit naar onze stopplaats van vanavond wordt door Loic en Seighin voor hun rekening genomen. Voor mij betekent dit opnieuw de mogelijkheid om ons reisdagboek te updaten, een voordeel van dit wisselend chauffeursschap. Ondertussen is het beginnen regenen, geen aangenaam weer om in te rijden. Het is dan ook in een kletsnat Seward dat we rond 19u30 arriveren. Het adresje dat Hoesy heeft opgezocht – iedereen had wel zin in Mexicaans – blijkt een taqueria te zijn, een plaats waar ze dus alleen taco's reserveren, of zoals Seighin het stelt, een soort van Mexicaanse fastfood. Loic parkeert even op een hoek zodat Hoesy en ik kunnen uitstappen op zoek naar een alternatief qua eetadresje.

11: You might be infected

Iets verder in dezelfde straat ligt 'Chattermark Restaurant', eentje dat zowel burgers als seafood zou serveren. We nemen poolshoogte binnen: een heel vriendelijke jongedame vraagt dadelijk of we een tafeltje, dan wel een 'booth' prefereren. Het is even wachten op de jongens die een parkeerplaatsje zijn gaan zoeken, dus bekijken we alvast het menu. Wel aan de prijzige kant, maar een aantal interessante gerechten. Ik neig naar een visburger – al een aantal dagen in Alaska rondrijden en nog geen zalm gegeten hebben, is een schande! – maar zwicht finaal toch voor een vleesburger, zij het van rendiervlees. De namen van onze keuzes zijn ronkend – Chattermark burger, Ring of Fire burger, Firestarter Burger (met een veggie patty), Glacial Blue burger – en de eigenlijke gerechten stellen niet teleur. Seighin claimt niet genoeg gegeten te hebben, maar krijgt finaal zijn dessert + de helft van mijn nagerecht toch niet op.

Eenmaal onze honger gestild zoeken we onze RV op, die op een parking van de stad langs de kant van de rivier staat. Er bevindt zich een duidelijk bord met 'No overnight parking', maar toch schijnen er een aantal campers te staan die er hun voeten aan vegen. Wijllie echter gaan braafjes op zoek naar een legale slaapplaats; er zijn ettelijke van die kleine parkings, echter ofwel betalend en op voorhand te reserveren, ofwel geen overnachting toegelaten. Dan maar naar de keuze van Hoesy, een 3-tal mijl buiten Seward, op weg al naar de Exit Glacier Trailhead. Het is moeilijk navigeren in deze natte omstandigheden en de sporen in het wegdek maken het er niet makkelijker op. Als we op Exit Glacier Road gearriveerd zijn, kijken we uit naar een inham langs de weg die toegang zou geven tot een ruime plaats met verschillende individuele inhammetjes tussen de bomen.

De 1ste baantje dat we indraaien, wordt quasi onmiddellijk geblokkeerd door een personenwagen. Uiterst egoïstisch of zijn er – zoals Hoesy begrepen had – verscheidene van die weggetjes? We rijden traag voort, turend in het donker; de inhammetjes die we passeren, zijn allemaal benomen. Er is een ruimere plaats onmiddellijk langs de baan, maar we twijfelen te lang en onze achterligger neemt deze in. Finaal vinden we dan toch een soort van toegang tussen de bomen. Hoesy en Seighin stappen uit om verder poolshoogte te nemen, terwijl ik onze wandelschoenen van keukenpapier voorzie. Loic krijgt het sein dat we kunnen doorrijden; ik ben er niet gerust in, want het is oneffen terrein met hier en daar een diepe geul. Er staat echter nog al een (kleinere) camper geparkeerd, wat mijn mannen versterkt in hun vermoeden dat er hier wel degelijk kan overnacht worden. Loic zucht als hij mijn twijfels hoort en volgt de aanwijzingen van zijn vader.

Finaal strijken we neer op een plek die – dixit Hoesy - volledig veilig en bijna egaal is en met een fantastisch uitzicht: "Je zal het morgen wel zien!". De regen valt nog steeds

met bakken uit de lucht. We maken ons klaar voor de nacht, ik stiekem hopend dat we de juiste keuze gemaakt hebben en we morgen niet voor een onaangename verrassing komen te staan. Een tijdstip van opstaan wordt niet echt overeengekomen: ik stel m'n alarm dan ook niet in. De weersvoorspellingen schetsen geen fraai beeld voor de volgende dag, wat inhoudt dat we hoogstwaarschijnlijk onze geplande tocht van 8,2 mijl niet zullen kunnen doen. Om iets voor elven ben ik helemaal bijgeschreven. Luisterend naar het striemen van de regen op ons dak duim ik tegen beter weten in voor een stralend zonnetje en droog weer tegen dat we wakker worden…

[Noot van Hoesy: onze kampeerplaats stond in Waze en Google Maps ingekleurd als rivier. Het was duidelijk dat het een rivierbedding was, maar de rivier zelf stroomde in een dieper deel. Ik was niet zeker of door de overvloedige regen de rivier niet zou uitbreiden en in de bedding waar wij stonden, zou beginnen stromen. Het feit dat we niet de enige campers waren, stelde me een beetje gerust. Indien een van ons extra water zou ontdekken, dan zou de rest wel verwittigd worden. In ieder geval verwachtte ik dat we 's morgens met onze voeten in het water zouden wakker worden. Het was dus geen rustige nacht voor mij 😉.]

Dag 23: Van Seward (AK) naar Chickaloon-Knik-Nelchina Trailhead (AK)

243 mijlen vandaag / 10993 km in totaal / 4983 stappen vandaag

En of het geregend heeft vannacht! Telkens als ik even wakker schiet – en dat gebeurt wel enkele keren – hoor ik het water op ons dak tokkelen. Tegen de morgen aan komt er ook nog eens een stevige wind bij. Neen, we kunnen de ontdekking van Kenai Fjords National Park definitief op onze buik schrijven! Het is nog niet eens 07u00 als ik m'n ogen nog eens open: nog veel te vroeg om nu al op te staan, gezien de weersomstandigheden. Toch nog even proberen wat verder te slapen. Dat lukt ook, tot een uurtje later: dan ben ik echt klaarwakker, net als Hoesy. We blijven nog wat in bed liggen, en bespreken ons plan B voor vandaag.

Als ik de gordijntjes open, zie ik min of meer wat Hoesy gisterenavond bedoelde met 'fantastisch uitzicht': we staan op een veilige afstand van Resurrection River geparkeerd, op een bed van keien. Mocht de mist er niet geweest zijn, dan hadden we de bergen die de rivier begrenzen eveneens in volle glorie kunnen aanschouwen. We nemen onze tijd om het ontbijt klaar te maken en op te eten: onze hike is omzeggens letterlijk in het water gevallen, daar zijn we het allevier over eens.

Na de afwas avonturier ik eventjes buiten om de obligate foto van onze overnachtingsplek te nemen. Niemand hoeft aanwijzingen te geven als chauffeur Hoesy de RV omzichtig terug naar de rijweg manoeuvreert:

bij daglicht zijn alle grote stenen en geultjes gevuld met water duidelijk zichtbaar. Het is iets voor half elf, en de baan ligt er nat bij, met grote plassen aan de kant die haast naadloos in de rivier lijken over te gaan. We zetten terug koers naar Anchorage, waar we een raid op de Walmart gaan uitvoeren, om dan door te rijden naar Wrangler.

We zijn een half uur onderweg als we opnieuw door Moose Pass komen, een klein dorpje waar we gisteren al doorgereden zijn. Niks speciaals te melden, behalve dan de uiterst originele snelheidsmeter in de vorm van een maquette van een politiewagen, compleet met werkend zwaailicht. Als copiloot volg ik onze route in 'The Milepost', af en toe lees ik een anekdote of een weetje aan de chauffeur voor. Gaandeweg gaan de dichte bossen en snelstromende rivieren over in grote meren met klinkende namen en zicht op de bergen, watervallen en zelfs in de verte een gletsjer.

De Seward Highway, waarop we ons momenteel bevinden, heeft volgens onze wegbijbel 'a high number of traffic accidents due to speeding and unsafe passing'. Dat wordt ei zo na bewaarheid als rond de middag een idiote tegenligger zich op ons baanvak begeeft om zijn voorligger voorbij te steken en bij dit manoeuvre net niet op ons botst. Bij wijze van sanitaire stop houden we een half uurtje later halt op de parking van Bird Point Scenic Overlook. Behalve Seighin stapt iedereen uit om een frisse neus te gaan halen en via het platform met informatieborden naar enkele mooie uitzichtpunten over Turnagain Arm te wandelen. De naam komt van kapitein Cook die in 1778 een noordwestelijke passage zocht en keer op keer een

doodlopende inham invoer, waardoor hij telkens moest omkeren. Er staat een felle wind, maar het is even gestopt met regenen, en we turen naar het water waar er vaak beluga's (bij hoogtij) of arenden (bij laagtij) te zien zijn. Helaas, geen van de beestjes laat zich zien: de 'B-vloek' speelt nog steeds. Dan maar een foto trekken van het beeldhouwwerk aan het einde van de parking, dat de golvende beweging van een zwemmende witte walvis weergeeft.

Om iets na enen bereiken we het Walmart Supercenter in Anchorage, en besluiten we ons op te splitsen: Loic en ik gaan de inkopen doen, terwijl Hoesy en Seighin een 'Jiffy Lube' gaan opzoeken om de olie te laten vervangen [noot van Hoesy: door de vele kilometers die we afleggen, moesten we halverwege onze reis de olie van de RV vervangen]. We vullen ons karretje met noodzakelijke dingen en enkele verwennerij-zaken, wachtend totdat we een bericht krijgen van het andere duo. Zolang ze ons niet komen oppikken, heeft het geen zin om bijvoorbeeld de diepvrieswaren in de kar te leggen. We wandelen van de food naar de non-foodafdeling en belanden bij de kinderkleding. Hé, daar hangen leuke outfitjes voor de kleinkindjes! Loic van zijn kant vindt nóg een uitbreiding voor zijn 'Exploding Kittens'-kaartspel. Een beetje verder stoten we op enkele rekken met Halloween en Fall items; ook hiervan komen een paar dingen in onze kar terecht.

Terug aan de diepvriesafdeling – zó lang kan het toch niet meer duren? – sturen we een berichtje naar de andere 2. We krijgen antwoord dat ze nog een 40-tal minuutjes gaan wegblijven. Pfff, zo lang willen we niet meer in de supermarkt doorbrengen! Gelukkig is de redding nabij onder de vorm van een Barnes & Noble. We rekenen alle niet-bederfbare waren al af, en trekken met 4 papieren zakken naar de bekende boekenwinkel. Daar bestellen we eerst een drankje in het café uitgebaat door Starbucks; dan gaat Loic rondsnuisteren in de winkel, terwijl ik bij de boodschappen blijf. Als ik bij enkele Facebookvrienden een foto van de Engelse koningin zie verschijnen, ga ik nieuwsgierig op zoek naar meer nieuws: inderdaad, Queen Elisabeth II is overleden!

Omstreeks 16u15 komt het oil-ijke duo dan toch eindelijk opdagen. Nog even terug de Walmart binnen voor 3x 2,5 gallons water en de diepvriesmaaltijden, en dan kunnen we

eindelijk onze rit verderzetten. Loic en Seighin zijn de chauffeur/copiloot van het moment, en worden door het ouderpaar vakkundig van gesmeerde bokes voorzien. Daarna neem ik m'n dagdagelijkse schrijfwerk ter hand; af en toe stoppen we op een uitzichtpunt waar er prachtige panorama's zijn op rivieren in diepe valleien en gletsjers.

Omstreeks 19u20 houden we halt op een parking/rustplaats/trailhead voor een sanitaire stop. We zijn er helemaal alleen en rondom ons is er niets anders dan een zee aan bomen met goudgeel gebladerte en in de verte indrukwekkende bergtoppen. Doordat deze plaats op een soort platform een eindje boven de rijweg ligt, is er amper lawaai: heerlijk rustig dus. Dan lanceert Hoesy een interessant voorstel: waarom blijven we hier niet overnachten? Het is nog ongeveer een uur en een kwartier rijden tot aan onze vooropgestelde eindhalte, maar het is al laat aan 't worden en we zijn allemaal een beetje moe. We overleggen samen en besluiten eensgezind dat dit inderdaad een goed plan is.

Als we morgen om 07u00 opstaan en om 08u00 kunnen vertrekken, dan verliezen we eigenlijk niets van tijd. Daarom maak ik alvast de fruitsla voor het ontbijt klaar, en biedt Seighin aan om pannenkoekjes te bakken. Het wordt een hele show: hij flipt de pancakes met veel bravoure om en heeft er duidelijk plezier in. Loic doet mee met de gekkigheid: aanvankelijk doet hij een over-the-top workout met behulp van 2x 2,5 gallons water, wat uitmondt in een echte fitnesssessie met de elastieken banden.

Tijdens een uitgebreide aperitief spelen we een nieuw kaartspelletje dat Seighin ons aanleert. Het heet 'Ulchre' en heeft iets weg van wiezen, maar toch ook weer niet, maar we amuseren ons. Team Hoesy/Seighin komt als winnaar uit de bus. Ondertussen 'bereid' ik de luiewijvenkost uit de diepvries; als dessert hebben we een bosbessenmuffin.

Om een of andere reden komt het gesprek op verkiezingen, meer bepaald dat ook Seighin nu stemplichtig is. Hij heeft geen flauw idee voor welke partij hij zou kiezen, wat ons op een uitgebreide online-vragenlijst met de meest uiteenlopende onderwerpen brengt. Het is de aanzet tot een interessante discussie, waarbij elk onderwerp vanuit verschillende standpunten wordt benaderd. Het doet onze jongste zoon alvast besluiten dat politiek allesbehalve eenvoudig is.

Ondertussen is de afwas gedaan, en zijn de tanden gepoetst: het is 23u30. Veel later dan gepland kruip ik in bed; de politieke bespreking met voor en tegens is nog steeds aan de gang…Oh ja, heb ik al gezegd dat het nog altijd aan 't regenen is?

Dag 24: Van Chickaloon-Knik-Nelchina Trailhead (AK) naar Valdez (AK)

254 mijlen vandaag / 11402 km in totaal / 16511 stappen vandaag

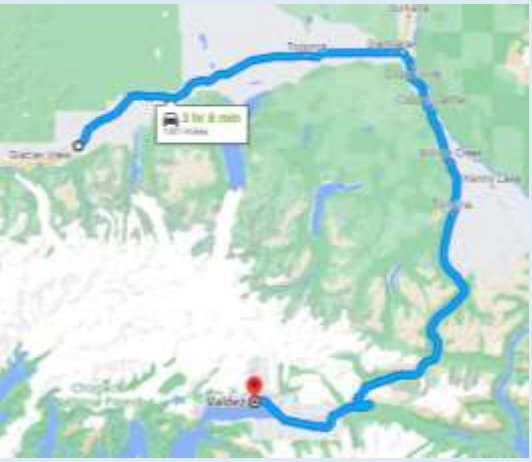

Regen, regen, en nog meer regen. De weergoden van Alaska zijn ons de laatste dagen niet bijster goed gezind. De hele nacht door is er nattigheid uit de lucht gevallen. En het begin van vandaag kondigt zich ook niet al te best aan: als ik wakker word, merk ik dat we omgeven zijn door nevel en de bergtoppen volledig in de mist liggen.

Omdat we er gerust in waren dat de andere zijn/haar alarm ingesteld had, hebben we 07u00 als wektijd volledig gemist. Alhoewel, als ik heel eerlijk ben, het zal wellicht eveneens te maken hebben met het feit dat een nieuwe dag in de regen ook niet erg aanlokkelijk overgekomen is. Finaal staan we om 08u30 op. Gelukkig is het ontbijt kant-en-klaar in de koelkast aanwezig: enkel de pannenkoekjes moeten nog even in de microgolfoven opgewarmd worden. In afwachting daarvan even naar buiten voor de RV-foto. Wat een verschil met een half uur geleden! De mist heeft plaats gemaakt voor een schuchter zonnetje, en de bergen zijn volledig zichtbaar. En die bergtoppen, die gisteren nog overwegend groen en bruin kleurden, hebben nu allemaal een mooie, witte kraag gekregen. Wat er bij ons als regen uitgevallen is, was op grotere hoogte ontegenzeggelijk sneeuw: mooi, mooi, mooi!

11: You might be infected

We besluiten geen tijd te verliezen door af te wassen, maar stapelen de vuile vaat in de gootsteen, zodat we om 10u00 aan 't rijden zijn. Loic neemt de 1ste shift voor z'n rekening, wat mij de kans geeft om ons reisdagboek helemaal bij te werken. Nog steeds geen nieuws van Amber & co: de spanning neemt toe. De komende dagen zijn het wel allemaal leuke data voor de geboorte van ons 3de kleinkindje. Vandaag is het 9/9/22, ne gemakkelijke om te onthouden. Morgen, 10/9, zou perfect in de telling van Lily's en Ellies geboortedatum passen: telkens 2 maand, 1 jaar en 1 dag verschil (8/5/20 – 9/7/21 – 10/9/22). De jongens hebben allemaal op 'Nine Eleven' gegokt; ikzelf zie de komst van de nieuwe aanwinst op onze 30ste huwelijksverjaardag, 12/9, wel zitten. Afwachten…

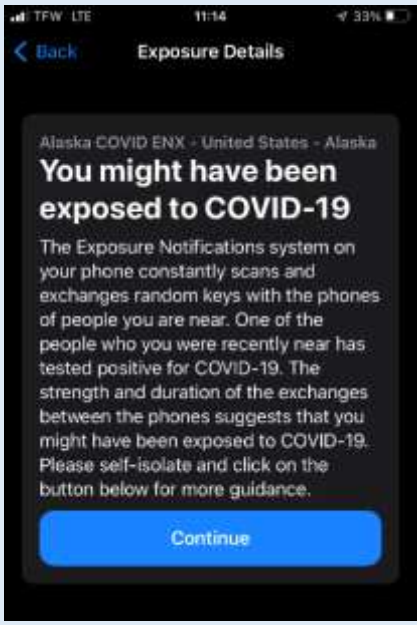

Om precies 10u24 doet Hoesy me opschrikken: hij leest een SMS voor die hij net ontvangen heeft: "You might be infected by Covid", dixit de Alaskaversie van de corona-App [noot van Hoesy: ik had deze App als enige van het gezelschap geactiveerd uit een soort van automatisme]. En nu? Het is onmogelijk om te achterhalen waar die eventuele besmetting zou plaatsgevonden hebben, en in isolatie zit hij eigenlijk al, samen met ons. We voelen ons allevier kiplekker; hopelijk blijft het zo. We besluiten ons hier niet door uit het lood te laten slaan, maar de komende dagen wat extra afstand te bewaren, eventueel met een mondmasker.

Na een ritje van ongeveer anderhalf uur arriveren we aan Wrangell-St. Elias National Park and Preserve. De parking is nagenoeg leeg: het einde van het seizoen laat zich ook hier voelen. We gaan eerst en vooral het bezoekerscentrum binnen, nieuwsgierig naar dit park: veel info heeft Hoesy hier niet over teruggevonden, behalve dan dat het immens groot is: de oppervlakte van Yellowstone, Yosemite én Zwitserland samen. Binnen is er een kleine informatieve sectie met schedels, nagemaakte uitwerpselen en pelsen van verschillende dieren, evenals een geografisch plateau dat de uitgestrektheid van het park weergeeft.

De vrouwelijke ranger is niet echt hartelijk: met een verveeld gezicht antwoordt ze op onze vragen. We komen te weten dat het park amper trails bevat en dat het de habitat is van heel wat wilde dieren. Er is een soort van berijdbare weg doorheen een stukje van het park, maar voor onze RV niet echt geschikt. Dat vertelt een medebezoeker, die deze ochtend nog de weg gevolgd heeft met een gewone auto en bijna tot 2 keer toe vastgereden is in de modder.

[Noot van Hoesy: dit is een aandachtspunt voor het bezoeken van Nationale Parken in Alaska. Het 'vrij hiken' is hier toegelaten en soms de enige manier om een park te verkennen. We waren hierop helemaal niet voorbereid. Ja, we hadden altijd bear spray, een traumakit, kompas, enz. bij, maar voor een wilderness hike heb je ook een GPS, kaarten, survival kit, enz. nodig, wat we niet voorzien hadden.]

11: You might be infected

OK, dan zit er niets anders op dan de kleine loop in de buurt van het visitor center te volgen. Eerst echter, en dit voor de 1ste keer dat we terug in ons 2de thuisland zijn, gaan we een documentaire in het speciale bioscoopgebouwtje bekijken. De titel is 'Crown of the Continent'; het is een mooie voorstelling van het park met prachtige beelden, voornamelijk vanuit een vliegtuig getrokken. Een warme, diepe, typische documentairestem voorziet de film van commentaar. Zo leren we dat de St. Eliasbergketen de hoogste kustketen ter wereld, en dat de Wrangellketen van vulkanische oorsprong is.

Weer buiten moeten we een poosje naar Loic zoeken die niet bij ons in het cinemazaaltje was. Finaal treffen we hem aan in het tentoonstellingsgebouwtje, waar hij

de info over fauna, flora, geologie en de Ahtna, het volk dat hier al eeuwen woont, aan 't bekijken is. Ook hier zijn er tal van wetenswaardigheden en 'fun facts' over beren, elanden, vossen, eekhoorns, bevers,… te vinden.

De 2 jongens hebben al honger, maar het is nog maar 13u00 en de wandeling is maar een 1 mijl lang, dus eerst een beetje stappen om de honger aan te scherpen. Het is nog steeds mooi weer, aan de frisse kant, maar de zon is aanwezig: veel beter dan die nattigheid die we de laatste dagen constant over ons heen gekregen hebben. De lus die we volgen, is eigenlijk de combinatie van 2 trails, elk van 0,5 mijl lang: de Boreal Forest en de Copper River Bluff Trail. De 1ste is deels voorzien van asfalt, deels van een kiezelpad; de 2de leidt over zachte bosgrond tussen de loof- en voornamelijk naaldbomen naar een uitzichtpunt over Copper River. Het weggetje rijst en daalt, de bodem is langs beide kanten begroeid met mos en fijne paddenstoeltjes; vooral op het 2de gedeelte is het soms navigeren tussen en over omgevallen, jonge bomen. Ik voel me niet 100% op m'n gemak, omdat ik achterop loop doordat ik af en toe een foto maak, en op een gegeven moment een zwaar geritsel hoor. Ik voeg me vlug weer bij de rest: it is after all bear country here! We vinden pootafdrukken, vermoedelijk van een eland en een vos, evenals uitwerpselen: yep, er leven wel degelijk beestjes hier! Ook ditmaal echter geen ontmoeting met wildlife; het is een rustige en ontspannen wandeling.

11: You might be infected

Terug op de parking geven we dan toch toe aan de roep van onze maag. We overwegen nog even om buiten in het zonnetje aan een van de ruime picknicktafels te gaan zitten, maar als m'n voorstel om soep op te warmen positief onthaald wordt, laten we het maar zo: té omslachtige verhuis. Oesje, een ding hebben we over het hoofd gezien: om soep te eten, hebben we kommetjes nodig! Er zit niets anders op dan eerst de ontbijtboel af te wassen, waarna we tijdens de lunch de verdere invulling van de dag bespreken. Alhoewel Valdez onze bestemming voor vanavond is, vinden we het een beetje gek om in dit prachtige park slechts een minitrailtje te gaan doen en dan onze weg verder te zetten. Het voorstel is dan ook om een kijkje te gaan nemen in het Chitina rangerstation, een klein anderhalf uur rijden verderop. Dit zou een ommetoer van een half uurtje maximum – enkele richting, wel te verstaan – op onze weg naar Valdez inhouden.

Zo gezegd, zo gedaan. Na de afwas zetten koers naar Chitina. Indien er iets te beleven valt, pikken we dat mee; zoniet, dan vertrekken we weer. We moeten er alleen voor zorgen dat we niet té laat op onze bestemming arriveren, want we hebben vanavond een kampplaats nodig waar we ons afvalwater kunnen dumpen en vers water en propaangas kunnen inslaan. Een douche zou ook altijd welkom zijn: het is alweer 5 dagen geleden dat ik m'n haar heb kunnen wassen…

Behalve een moose die op zijn dooiste gemakske de straat oversteekt, valt er op de rit naar Chitina niet veel te beleven. Mooi landschap, dat weer wel: glooiende weg tussen gele loofbomen, naar 't einde toe naast een riviertje en meer tussen bergen. In het kleine dorpje gearriveerd, lijkt dit wel uitgestorven. Ik hoor kinderstemmen, maar zie niets. We vinden het rangerstation, een beetje verstopt achter een bosje, maar het ziet er gesloten uit. Een papier op de deur bevestigt ons vermoeden: het zomerseizoen is hier al afgesloten.

11: You might be infected

Veel opties hebben we niet: ofwel rijden we de weg terug en vervolgen we onze rit naar Valdez, ofwel proberen we een stukje van een van de 2 vlakbijgelegen trails uit. Een stukje weliswaar, en dan op onze stappen terugkeren, want het zijn beide lange wandelingen en niet in lusvorm.
Verder naar het Kennecott visitor center kunnen we helemaal niet: dit is immers de gravelweg die door de andere toeristen in het bezoekerscentrum van daarstraks als moeilijk berijdbaar werd omschreven.

Hoe graag ook we nog een stukje zouden hiken – allé, sommigen van ons dan toch – nu het zonnetje eindelijk nog eens schijnt, moeten we toch beslissen om verder naar Valdez te rijden: het zal immers nog 2 uur en een kwartier vragen om daar te arriveren, en dan hebben we nog niet gegeten, noch een slaapplaats voor deze nacht geboekt. Een moose komen we niet meer tegen, wel een soort van stekelvarkentje (?) dat gewoon op de weg ligt en het aanzicht van een pluizenbol heeft. Gelukkig stopt de tegenligger ook voor het diertje; nadat hij terug vertrokken is, probeer ik nog een foto te nemen, maar het beestje verdwijnt in het struikgewas.

11: You might be infected

Eens terug op de Richardson Highway stoppen we nog enkele keren voor een foto van het landschap: het is weer zo'n adembenemende setting waar we door rijden! Bomen in herfsttooi wisselen af met groene sparren, wildstromende rivieren en rustige meertjes, in de verte begrensd door hoge bergen met besneeuwde toppen. Wat later komen we dan weer in een meer alpien landschap terecht, met vlakten begroeid met kleine roodpaarse bloemetjes. De Worthington Glacier is groots, het zicht op het Chugach gebergte fantastisch. Een half uurtje voordat we Valdez bereiken, slaat het weer om en trekken we in de regen de Bridal Veil en Horsetail Falls.

Als we om iets na zevenen finaal het stadje binnenrijden, weten we niet goed waarheen. Seighin is op zoek gegaan naar een RV-park dat niet te duur is, terwijl ik op vraag van de boys een Mexicaans restaurantje probeer te lokaliseren. We kunnen allebei iets aan de rest van het reisgezelschap voorstellen, maar mijn adresje blijkt geen echt restaurantje, eerder een soort van foodtruck te zijn. 'Thuis eten' dan maar! Het Valdez RV Park ligt vlakbij, niet ver van het haventje voor kleinere boten; omstreeks 19u30 rijden we het kletsnatte terrein op. Seighin heeft enkele minuten voordien een plaatsje

11: You might be infected

gereserveerd, voor de 1ste maal van onze road trip met 'full hookup': niet alleen water en elektriciteit ter onzer beschikking, maar ook rechtstreekse aansluiting op de afvoer van afvalwater.

We schieten dadelijk in actie: vergezeld van Hoesy en Loic vertrek ik met douchegerief en een stapel was naar het nabijgelegen chaletje waar zich 4 wasmachines en 6 droogkasten bevinden. Eerst een machientje was insteken, dan mezelf wassen in een van de zeer propere en ruime douches. De 2 mannen doen hetzelfde; Seighin neemt een douche in de RV, want wil de boel nog vegen en swifferen. Dan maak ik me de bedenking dat we evengoed al onze lakens samen met de natte handdoeken kunnen wassen. Hoesy gaat het gevraagde in onze camper halen, en na nog even wachten kunnen we de 1ste lading was in de droogkast steken en de kookwas opzetten.

De jongens hebben ondertussen voor het aperitief gezorgd: maar goed ook, want het is al 21u20! We spelen wederom enkele spelletjes 'Ulchre', ik ditmaal met Seighin als partner, maar weer trekt het andere duo aan het langste eind. Terug door de regen – ondertussen is het al heel goed uitkijken waar er nog droge stukjes grond zijn temidden van alle plassen op de kampeerplaats – om lakens & co in de droogkast te steken. Dan het avondeten – leve de diepvriezer en de microgolfoven! – en tenslotte samen met Hoesy nog een keer naar de wasruimte om de laatste lading te gaan oppikken. Op de terugweg heb ik prijs: een plas weet me te verschalken, met een natte linkerschoen en –voet tot gevolg.

De handdoeken zijn nog wat vochtig, en dus moeten we onze ganse woonruimte omtoveren tot een droogrek, want ook onze regenjassen zijn nat. Loic en Hoesy kruipen

om iets na elven onder de lakens, maar Seighin en ikzelf hebben nog werk. Onze jongste neemt aan tafel plaats, terwijl ik met m'n laptop op m'n schoot in bed ga zitten. Wat een kwartiertje bijschrijven zou zijn, loopt uit tot een stuk na enen. Voor deze nacht voorspellen ze sneeuw (!) en de regenkansen voor morgen (en de komende dagen) bedragen tussen de 80 en de 90%. We weten dus nog niet zeker om hoe laat we morgen gaan opstaan: veel zal afhangen van het weer, en wat we kunnen bezoeken…